

[Edvard Sørensen.]

det, jeg udtrykte min beklagelse af, og det gør jeg stadig. Jeg beklager i allerhøjeste grad, at det skal være således.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen argumenterede meget stærkt med hensyn til den risiko, Danmark gik ind i, og det er rigtigt, som det er sagt af statsministeren, at der er en risiko. Der er ingen, der kommer udenom, at hvad vi end foretager, er der en risiko ved det, men det står sådan for mig, at hvis man hylder folkestyret, hvis friheden betyder det for os, som jeg tror den betyder for de fleste i denne sal, da har vi en pligt, da har vi et ansvar. Det er dette ansvar, vi gennem den vedtagelse, der kommer til at foreligge her, tager stilling til, og der er ingen tvivl om, hvor mit parti og jeg håber alle demokratiske partier i denne sal står.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Der er talt om tonen. Det har det ærede medlem fru Bodil Koch gjort. Hun siger, at vi kommunister er så hadske. Jeg beklager, at det ærede medlem fru Bodil Koch hører eller opfatter så dårligt, at hun ikke har bemærket, at det er fra andet hold, den hadske tone anvendes, det er fra anden side, man kalder os kommunister for landsforrædere, femtekolonne-folk, og jeg ved ikke hvad.

Der tales om frygten for at blive venneløs og for, at vi ved at holde os udenfor Atlantblokken skal komme i venneløs isolation. Jeg tror, man skal tænke på, hvor dyrt det kan være at købe venner, og tænke på den risiko, der er forbundet med at købe fjender. Jeg erkender, at udtrykket er ikke mit eget, det findes i et telegram, som jeg og formodentlig alle andre ordførere i aften har modtaget fra en invalid i Odense.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde, at vi hører til Vesten med alle vore idealer. Det, vi har tilfælles med Vesten, er det kapitalistiske system, og det har alle dage været således, at idealerne, de kulturelle forbindelser og alt det der fulgte nu engang det materielle: handelsforbindelser og industrielle forbindelser.

Den højtærede statsminister talte, præcis

som jeg ventede det, først efter at ordførerne havde talt i anden omgang, så han i hvert fald var sikker på, at jeg ikke havde så megen tid til at svare ham. Han fortalte, at Østeuropa er så udemokratisk, og derfor må vi gå i blok med Vesteuropa. Måske vil han være så elskværdig at besvare det spørgsmål, som jeg har stillet mange gange, og som heller ikke demokratiksperten, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), besvarede, hvornår Portugal er blevet så demokratisk.

Den højtærede statsminister siger, at den 9. april 1940 var vi i god tro til, at neutraliteten kunne hjælpe. Jeg vil ikke diskutere den gode tro, selvom den kunne diskuteres, men jeg vil hæfte mig ved, at ministeren siger, at vi ikke er i god tro nu, vi kan ikke stole på neutraliteten, og derfor må vi gå ind i Atlantblokken. Det får mig til at gentage et spørgsmål, som jeg har stillet mange gange og mange gange har bedt den højtærede udenrigsminister om at besvare. Han har tid til her at holde lange foredrag om sine rejser og de mange mennesker, han kender rundt om i verden, og til at nævne mange navne, men han har ikke tid til at besvare dette ganske enkle spørgsmål. Måske har den højtærede statsminister tid til det og mulighed for det. Det er dette: Hvad er det, der nødvendiggør, at vi skal ind i en vestlig militæralliance? Er vi truet fra øst? Forberedes der et angreb på os fra øst? Er der udsigt til, at et sådant angreb vil komme? Hvis dette ikke er tilfældet, ser jeg ingen begrundelse for, at vi skal tilslutte os Atlanterhavspagten. Jeg har gentaget dette spørgsmål mange gange, jeg gentager det igen, og jeg agter at gentage det lige så ofte, jeg kan få ordet her, indtil jeg får svar.

Jeg har et spørgsmål til, som jeg ser mig nødsaget til at gentage; jeg har fremsat det mange gange, men har ikke fået svar: Hvorfor haster det så forfærdeligt med at få os ind i Atlanterhavspagten? Den højtærede udenrigsminister har sagt, at hvis vi ikke tilmelder os inden den 4. april, kan vi først komme med om 2 eller måske 3 måneder. Hvilken ulykke sker der, hvis vi ikke kommer med før om 2 eller 3 måneder? Hvilken ulykke sker der, hvis man giver rigsdagen mere tid til at overveje spørgsmålet og benytter noget af tiden til at forelægge sagen for vælgerne?